

MIEKE'S ZINGENDE MUIS

DOOR

G. VERSLOOT

ZILVER

SERIE

MIEKE'S ZINGENDE MUIS

MET PENTEKENINGEN VAN R. EN M. SNAPPER

MIEKE'S ZINGENDE MUIS

DOOR

G. VERSLOOT

G. F. CALLENBACH N.V. — UITGEVER — NIJKERK

HOOFDSTUK 1

KENNISMAKING MET MIEKE

In een klein stadje met mooie oude huisjes woonden ze: Vader, Moeder en Mieke.

Door het hele stadje liep een gracht, waarvan het water vrolijk glinsterde, als de zon scheen. 's Zomers dreven vlugge kano's of roeiboortjes voorbij Mieke's huis, dat aan de gracht stond. Dan was de hemel blauw en waren alle bomen groen van blad.

Maar nu was het winter. Er was een dun laagje ijs op het water. Daarop zaten veel meeuwen, dicht bij elkaar. Soms ging er hier of daar een raam open, een vriendelijke vrouw strooide wat brood. Dan vlogen de meeuwen met hun witte wijde vleugels zo vlug ze maar konden naar de stukjes brood. Ja, ze hadden honger, die meeuwen, daarom waren ze zo ver het land in getrokken, zelfs tot in het oude stadje waar Mieke woonde, aan de gracht.

Vlak bij een aardig oud ophaalbruggetje stond de winkel van Mieke's vader. Er hing een groen uithangbord aan het huis en daarop stond met grote gouden letters: M. Kloek, Handel in Boter, Kaas en Eieren.

Mieke hield erg veel van dieren. Moeder zei dikwijls: „We moesten eigenlijk een hondje of een poes voor Mieke hebben, maar met een winkel gaat dat lastig. Heel veel mensen vinden het niet fris wanneer een winkelier een hond heeft.”

Ik zou mijn hond natuurlijk nooit in den winkel

laten, dacht Mieke. Maar vader vond het ook beter er niet aan te beginnen. Klant is Koning! zei hij. En al begreep Mieke niet helemaal wat dat betekende, ze snapte toch wel, dat een echt levend hondje wel één van haar liefste wensen zou moeten blijven.

„Maar als ik groot ben, Moes,” zei Mieke, „dan neem ik een hond en kippen. . . . en een koe, o ja en zo'n klein geitje, weet-u-wel? En een lammetje! Dan neem ik een hele bende dieren!”

Moeder glimlachte een beetje.

„En ieder dier geven we een heel mooien naam!” Soms bedachten ze samen namen, moeder en zij. Ze deden: wie de mooiste bedenken kon. Het was een leuk spelletje.

Iedereen begrijpt nu wel, dat Mieke ook erg veel van de meeuwen hield, die in groepjes op het dunne ijslaagje van de gracht zaten.

's Morgens, als ze ontbeten had, sneed ze een boterham in kleine stukjes. Dikwijls gebeurde het, dat vader er nog een korstje kaas bij deed. Daar waren de meeuwen gewoon dol op! Het kaaskorstje sneed ze ook in kleine stukjes met een oud mes, dat ze daarvoor van moes gebruiken mocht.

Eerst deed ze dat niet. Toen brak ze een boterham door midden en gooide die zo naar de meeuwen. Je kunt begrijpen, hoe dat ging. De grootste en sterkste meeuw schoot daar meteen op af. Hap! Die schrokte het zo naar binnen. En dat bedoelde Mieke niet! Allemaal moesten ze wat hebben. De kleinste en zwakste vogels moesten ook een kans krijgen. Daarom sneed ze alles

in kleine stukjes. Nu kregen ze allemaal wat. Mieke ging op het smalle oude bruggetje staan, dat schuin tegenover hun winkel was. Daar zaten de meeuwen al, heel netjes in rijen te wachten. Nèt een schooltje, maar lang niet zo stil! O foei, wat zaten die meeuwen te kwebbelen. Je kon wel zien, dat ze geen juffrouw hadden. O neen, ordelijk waren ze helemaal niet! En hun beurt afwachten? Dat kon je begrijpen! Voor elkaar en door elkaar, allemaal witte klunens, die erg in de war zaten.

Mieke bleef kijken tot alles op was. Dan tripte ze van het bruggetje af, deed vlug haar dikke jasje aan, trok haar rode wollen muts diep over haar oren en holde naar school.

Door het winkelraam lachte ze nog even naar vader, die juist een klant hielp, en er met het grote kaasmes in z'n hand erg gevaarlijk uitzag. De reus uit klein duimpje! Maar hij had gelukkig niet zo'n boos gezicht. Vader lachte terug en stak het mes in de hoogte.

Mieke zwaaide en zette het toen op een lopen. Haar stevige zwarte vlechtjes dansten op haar schouders. Ze bedacht, dat ze haar vriendinnetje wel een stukje tegemoet kon lopen.

Letje was een leuk kind met rode krulletjes en allemaal sproetjes om haar neus.

Daar kwam ze al aangehold.

„Hallo Miek!”

„Dag!”

„'k Heb m'n pet vergeten, maar 't is helemaal niet koud in de zon!”

Ze gingen innig gearmd lopen. Op het school-

plein bleven ze samen heen en weer drentelen. En babbelen dat ze deden! Wat ze elkaar toch altijd te vertellen hadden, die twee? Ze kwamen maar nooit uitgepraat. Steeds gebeurden er weer dingen, waarover ze praten en lachen moesten. O, heel kleine dingen waren het meestal, maar ze konden er zó'n pret om hebben.

„Daar hebben we de gezworen kameraden!” lachte juffrouw Jolles.

Zo leuk klonk dat. Ze kregen het gevoel, dat ze een beetje zusjes waren en dat was fijn. Letje had wel vier broertjes, maar een zusje had ze niet. Daarom was het prettig om te denken, dat Mieke en zij zusjes waren, een tweeling bijvoorbeeld, net even oud en op denzelfden dag geboren. Eigenlijk moesten ze dan dezelfde jurken aan hebben, maar dat ging meestal niet.

Mieke's moeder naaide alle jurkjes zelf, maar de moeder van Letje had daar geen tijd voor, want

drie kleine peuters waren nog niet op school en die gaven handenvol werk. En dat begrepen Letje en Mieke heel goed.

„Wat doen we vanmiddag, Let?” vroeg Mieke.

„'s Bedenken....” antwoordde Let. „In ieder geval zal ik thuis een poosje moeten oppassen.”

„Kom ik je helpen,” beloofde Mieke.

„Reuze!” riep Let.

Toen tingelde de schoolbel over het plein. Als vlugge vogeltjes fladderden de kinderen naar binnen en ineens zag het schoolplein er kaal en verlaten uit.

's Middags was Mieke bij Letje. Ze pasten samen op de kleine broertjes en deden soms erg streng.

„Bobby, afblijven!”

„Hanseman, niet aankomen!”

Het grappigste was nog, dat die kleine hummels helemaal niet begrepen, waarom ze niet van de suiker mochten snoepen. Ze keken met verbaasde grote ogen en probeerden steeds opnieuw, langs een omweggetje, van de begeerlijke zoete suiker te snoepen.

Maar Let en Mieke bleven als ernstige moedertjes op hun stuk staan. Afblijven!

De middag vloog om. Ze deden samen boodschappen.... en ze kibbelden zelfs een beetje.

„Ik wil het geld dragen!” zei Letje.

„Nee, ik!” riep Mieke.

„Ik! 't Is het geld van mijn Moeder!” hield Letje vol.

„Dan ga 'k naar huis!” zei Mieke boos.

„Dag dan!”

„'k Zeg jou toch niet gedag!”

„Dan ga je ook niet naar huis!” riep Let.
Ineens moest Mieke lachen.

„Rare!” zei ze.

De vrede was weer getekend.

's Avonds, na winkelsluiting, mocht Mieke nog een klein poosje opblijven voor een kopje thee. Dat werd het hoogtepunt van den dag.

Vader had meestal nog wel een koektrommel, waarin nog wat kruimeltjes waren. Met een theelepeltje schraapte Mieke net zolang tot er geen kruimpje meer te vinden was. Ze nam heel kleine hapjes, zodat vader plagend zei: „Ik geloof, dat ik er nog wel een pond in gelaten heb!”

Echt jammer, dat Mieke nu al gauw naar bed moest. Het werd altijd fijn als ze zo tussen vader en moeder in zat. Maar 't moest nu eenmaal, ze kon wel even rekken, maar zeker nooit langer dan vijf minuten!

„Tijd, Mieke!” zei moeder.

Mieke wist heus wel, dat er nu niets meer aan te doen was.

Moeder bracht haar naar bed. Vóórdat ze in bed wipte, knielde Mieke. Naast haar knielde moeder.

Mieke bad hardop. Eerst het gebedje, dat moeder haar leerde:

„'k Leg mij om te slapen neder,
Goede God, die altijd waakt....”

Maar vóórdat ze „amen” zei, bad ze ook nog voor alle vogels en andere dieren. Vroeger deed ze dat nooit. Ze wist niet of 't wel mocht. Eens, toen ze een ziek vogeltje had gevonden, had ze 't aan moeder gevraagd. Moeder antwoordde, dat je voor al wat leeft mocht bidden, omdat God alles gemaakt heeft: mensen en dieren en bloemen.

„We zijn allemaal van God,” zei moeder, „dat moeten we nooit vergeten, Mieke.”

Neen, Mieke wil dat ook nooit vergeten. Is dat niet heerlijk om te weten, dat God, die de prachtigste bloemen geschapen heeft, ook de heel kleintjes, die zó maar aan den weg groeien, heeft gemaakt?

Alles is van God, denkt Mieke.

Dat heeft moeder haar zo geleerd en dat is fijn, want nu kan ze zo heel rustig haar hoofdje neerleggen en slapen, slapen als een roos.

Als moeder 's avonds nog even naar Mieke's ka-

mertje gaat, dan vindt ze haar dochtertje zowat niet.

Mieke is helemaal onder de dekens gekropen. Ze ligt daar als een diertje in zijn holletje, denkt moeder.

Ja, die Mieke!

HOOFDSTUK 2

HOE HET BEGON

Op een avond, toen moeder Mieke naar bed had gebracht en Mieke alleen in haar kamertje achterbleef, luisterde ze nog een poosje naar alle geluiden, die van buiten kwamen.

Er tinkelde een vrolijk fietsbelletje: ringtingting! ringtingting!

Uit den weg, mensen! dacht Mieke. Maar ze wist wel, dat er niet zo hard gefietst werd op het smalle hobbelige weggetje naast de gracht. Bovendien liepen er na acht uur bijna geen mensen meer buiten. Die zaten allemaal bij de kachel, net als vader en moeder.

Vaders lazen de krant en moeders keken het verstelgoed na. Zo ging het bij Mieke thuis en zo zou het ook wel bij anderen gaan, dacht ze.

Dat vrolijke fietsbelletje was misschien van een meisje, dat van een clubje naar huis ging.

Als zij groot was, zou ze ook lid van een leuke club willen worden. Zo'n club, waar je allemaal aardige dingen kon maken. Die werden dan tentoongesteld en verkocht, soms voor de Zending en ook wel eens voor zieke kinderen of zo. Echt fijn

moest het wezen als er iets van jezelf bij was. Ze kon toch zeker al breien. Twee pannelappen van Mieke Kloek! Het zou er natuurlijk niet op staan, maar zij zou het toch weten. Witte pannelappen met een mooi rood randje. Haken kon ze nog niet, jammer. Maar dat zou moes dan wel willen doen.

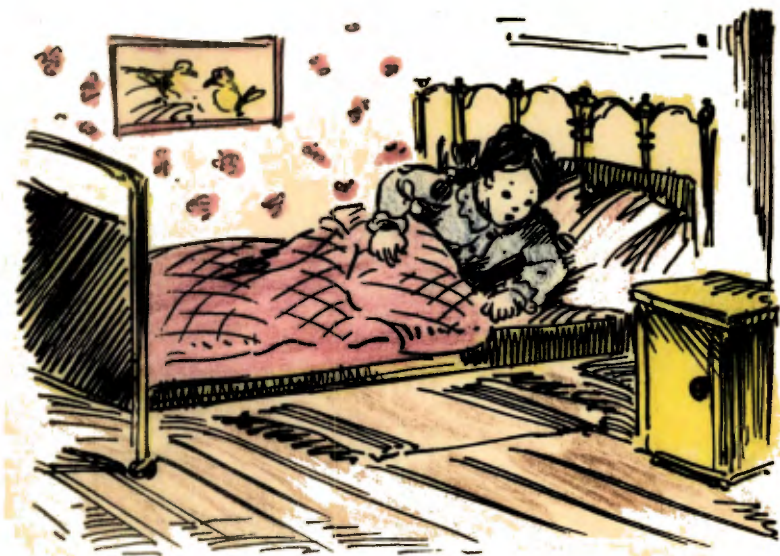
Stapstap.... stapperdestap.... klonk het buiten. Dat was een paard. Alle geluiden van het stadje kende Mieke.

's Zomers was er nog dat zachte plonzen in het water van de gracht, dat waren de riemen van de roeibootjes. Maar 's winters ging er niemand roeien, stel je voor! Dan zou je dat laagje ijs stuk moeten slaan. Zo'n krakerig geluid gaf dat, geen prettig gehoor.

Hè, ze sliep al bijna. Nèt of haar ogen al kleiner en kleiner werden.

Maar ineens hoorde ze wat, een vreemd zacht geluidje, van heel dichtbij. O, dat wist ze zeker! Het kwam vast niet van buiten. Het was als het trippelen van heel kleine pootjes op het zeil.... trip-trip.... trip-trip.... rrrrt.... rrrrrt.... Of ze bang werd Mieke?

Helemaal niet! Ze bleef ingespannen luisteren. Iets wat zulke zachte geluidjes maakte, daar was je toch zeker niet bang voor! Ze was niet eens bang voor een paard. Het paard van den groenteman kende haar zelfs. Als ze: „Dag Bruin” zei, dan draaide hij zijn lange zachte oren naar den kant waar Mieke stond. Ze gaf hem wel eens een wortel, zó maar in z'n bek. Niks gevaarlijk, hoor! Trip-trip.... trip-trip.... rrrrrt.... rrrrrt....

Daar was het weer, onder haar bed. Vast onder haar bed! Erg dichtbij in ieder geval. Zou ze eens kijken? Maar ze mocht nooit uit bed, alleen als het dringend nodig was.

Rrrrrt.... rrrrrrt....

Vreemd klein geluidje, dat was als een vraag aan haar oor. Een vraag van een heel klein diertje: „Mieke?”

Rrrrrt.... rrrrrrt.... piep?

Ach, 't is een muisje, wist Mieke plots, zo'n klein grijs dotje met een spits snuitje en een langen kalen staart.

„Piep.... Pie-iep,” fluisterde Mieke zacht.

Rrrrrt.... rrrrrrt....

Weg was de muis.

Nu is ze zeker van mijn stem geschrokken, dacht Mieke.

Het muisje kwam niet meer terug. Het was vast weer vlug in z'n veilige holletje gekropen, achter het behang of ergens onder haar bed mischien.

Nu werd het heel stil op Mieke's kamertje. Het leek wel of alle mensen sliepen. Van het spitse kerktorentje, dat boven alle huizen uitstak, klonken heldere slagen.

Mieke telde, één, twee... negen!

Oei! Wat was het al laat! Misschien gingen vader en moeder al naar bed. Dan moest ze slapen, want moeder kwam altijd nog even kijken of ze wel onder de dekens lag.

Eindelijk sliep Mieke in.

Den volgenden morgen vertelde ze haar avontuur meteen aan vader en moeder.

„Vast een heel klein muisje, Moes, een piepstemmetje en een getrippel, éinig gewoon!”

„Enig!” herhaalde vader, „om je de waarheid te zeggen, ik ben er niet zo dol op! Als ze in het pakhuis komt, dan gaat ze aan m'n kazen knagen. Aan elke kaas een klein poosje, dat is juist zo hinderlijk... Muizen zijn schadelijke dieren, Mieke!”

„Maar ze zijn lief!” riep Mieke.

Toen moesten vader en moeder een klein beetje lachen.

Het spreekt vanzelf, dat Mieke haar vriendin Letje alles van de muizengeschiedenis vertelde. Let vond het ook erg leuk.

„Jammer, bij ons zou je zoiets nooit kunnen horen, dat begrijp je wel, om de jongens. Die

maken 's avonds zó'n lawaai, dat de dapperste muis zelfs niet uit haar holletje zou durven komen. En als ze dan eindelijk stil worden, nou, dan slaap ik ook!"

„Nogal glad!" vond Mieke.

„Maar jij kunt die muis best vangen, Miek! En dan ga je er een huisje voor maken. . . . nou, en dan heb je een muizenhuis, en als er dan kindertjes komen, dan heb je een hele muizenfamilie. Reuze leuk!"

„Een muis is een schadelijk dier, Let," zei Mieke een beetje bedeesd, want ze dacht ineens aan de woorden van vader.

„Wiedes!" antwoordde Let. „Daarom moet je haar juist vangen, snap je!"

Mieke lachte opgewonden. „Dan vang ik haar en dan kan ze ook niet meer van elke kaas knagen, maar dan krijgt ze van mij soms wel een korstje!"

„'t Wordt éinig!" riep Letje en ze gaf haar vriendin nog eens extra vertrouwelijk een arm. „Ik help je met het muizenhuis, hoor!"

„Graag!"

De zon scheen over het hele stadje, ze had het ijs in de gracht doen smelten. Boven alle huizen stak het spitse kerktorentje. De wijzers van de klok blonken als goud in de zon.

„Kind, al vijf voor!" schrok Letje. „Hollen!"

Op een draf gingen ze verder.

Lachend kwamen ze bij school met frisse rode wangen en tintelende ogen.

„Nèt op tijd, meiskes!" zei juffrouw Jolles.

Zo was er iets nieuws in het leventje van Mieke gekomen. 't Was maar een muisje, een klein grijs diertje, maar voor Mieke was het meer, een lief vriendinnetje, dat 's avonds door haar kamertje tripte of ritselde achter het behang.

„Heeft u al iets aan de kazen gemerkt, Vader?” vroeg Mieke met een benauwd stemmetje.

„Gelukkig niet!” antwoordde vader, „en 'k zie ook nergens muizengaten, 't is vast en zeker een verdwaalde muis.”

Toen gingen Mieke's gedachten nog meer naar de muis. Ze was verdwaald, dat kleine grijze ding! Ze maakte een snoezig huisje van een oud sigarenkistje en legde er heerlijk zachte lapjes in. Een stukje groen fluweel van haar Zondagse jurk en een paar rood wollen draadjes van haar muts.

Dikwijls kroop Mieke onder het bed en onder de kast om naar een muizengaatje te zoeken. Later kwam ze op de gedachte om het huisje midden in haar kamertje te zetten. Wie weet, misschien zou 't muisje nieuwsgierig worden en met haar kleine vlugge pootjes het huis in springen. Dat zou nog 's fijn zijn, als ze 's morgens wakker werd en zag, dat haar huisje bewoond werd!

„Weet-u, Moes,” zei ze tegen moeder, „'t is omdat het een verdwaalde muis is, ze zal zich zó eenzaam voelen, wie weet hoe ver ze wel van haar huis is.”

Vader was eerst nog bang, dat ze andere muizen zou lokken, omdat Mieke geregeld wat eten neerzette, maar hij verbood het gelukkig niet.

Iederen morgen vertelde Mieke aan Letje, hoe het 's nachts gegaan was.

„'t Is toch zó'n kleine slimmerik, Let. Ze komt netjes de kaaskorstjes oppeuzelen en gaat er dan weer van door!”

„Zonder dankjewel te zeggen?” plaagde Let. „Je moet met zulke dingen erg veel geduld hebben.... je moet niet vergeten, nù is het nog een wilde muis, maar wij willen er een mak muisje van maken.”

Als ze samen waren, spraken ze altijd van „onze muis”. Dat was heel gewoon. Mieke sprak ook altijd van „onze jongens”, wanneer ze het over de broertjes van Letje had. Ze waren toch vriendinnen!

HOOFDSTUK 3

TOEN DE LENTE KWAM

Het was een wonder, ieder jaar kwam de Lente opnieuw. En dat ging zo zachtjes, je hoorde haar niet eens aankomen. Ineens was ze er, midden in het kleine oude stadje, waar Mieke woonde.

Op het smalle grachtje heerste vrolijke bedrijvigheid. Er kwamen schilders en timmerlieden, die ijverig begonnen te werken aan de kleine oude huizen. Het uithangbord van Mieke's vader kreeg een nieuw verflaagje. Nu blonken de letters van: Boter, kaas en eieren als zuiver goud in de zon.

Prachtig stond het. Als Mieke over het brugge-

tje moest, dan bleef ze vaak even staan. En als de zon heel erg scheen, dan moest ze gewoon haar ogen dichtdoen van den glans. Leuk was het om te proberen, hoe lang je het kijken vol kon houden.

Ze moest ineens aan de geschiedenis van Mozes denken, waar juffrouw Jolles van verteld had. Mozes kwam met een glinsterend gezicht van den berg en niemand kon hem aankijken. Het gezicht van Mozes was zeker nog glanzender geweest dan de gouden letters van het uithangbord.

Overall was de Lente, zelfs in de lucht, die vol bloemengeur was.

Toen Mieke thuis kwam, zei ze: „Ik ruik de Lente, Vader.”

„En ik de schoonmaak, Miek!” antwoordde vader.

En dat was ook zo, want de hele huiskamer rook naar boenwas en alles glom zó vreselijk mooi, dat je heus bang werd om iets aan te raken.

„Nu moeten we voortaan zeker in het pakhuis wonen, hé Moeder!” zei vader plagend.

„Een goed idee,” lachte moeder, „dan ben ik tenminste voor een poosje uitgewerkt.”

Overall hingen schone gordijnen. Dat stond ook erg netjes, maar ècht prettig kon je dat eigenlijk niet noemen, want nu mocht Mieke er vooral niet aankomen. En dat is niets leuk als je gewend bent om de gordijnen op zij te duwen en met je neus tegen het raam naar buiten te kijken.

Mieke's kamertje kreeg ook een grote beurt. Daar werden zelfs een paar gloednieuwe gor-

dijntjes opgehangen, zachtgeel met lichtblauwe bloempjes.

's Middags toen Mieke weer uit school kwam, zei moeder tegen haar: „Nu weet je nooit, wat ik op jouw kamertje ontdekt heb!”

„Het muizenholletje!” Ach, die Mieke raadde het meteen. Dat was ook geen wonder, want ze dacht vaak aan haar kleine grijze vriendinnetje.

„Stel je voor,” vervolgde moeder, „ik vond haar in de klerkast in een kartonnen schoenendoos. Maar wat me toch zó verbaasde, het beestje liep helemaal niet weg toen ik keek. Het bleef daar maar stilletjes zitten.”

„Ik ga gauw kijken!” riep Mieke en weg wipte ze, de trap op naar boven. Voor haar kamertje deed ze haar schoenen uit en gleed daarna op haar kousen over het zeil. O, ze zou het muisje niet laten schrikken door harde geluiden, vast niet!

Moes had de deur van de klerkast een kiertje open laten staan, dat was een geluk. Nu kon ze heel langzaam de opening een beetje wijder maken.

Bons, bons ging het hartje van Mieke.

Ze keek. . . . en keek. . . . Ja hoor, in de schemering van de kast, in een grauwe kartonnen doos, daar zat Muisjepiep! Haar kleine glimmende oogjes keken ongerust naar Mieke en haar kale lange staartje lag als een vraagtekentje op den bodem van de doos.

„Muisjepiep,” fluisterde Mieke en ze werd helemaal warm van vreugde, „wou jij iets vragen met je lange kale staartje?”

Het muisje bleef heel stil zitten kijken, met angstige oogjes bleef het naar Mieke gluren, zonder zich te verroeren. Met een uitgestrekt wijsvingertje aaide Mieke het zachte grijze lijfje.

Ze haalde vlug het lapje groen fluweel van haar Zondagse jurk en de rood wollen draadjes van haar muts. Ze maakte een klein bedje in een hoekje van de doos. Toen nam ze het lichtblauwe pillendoosje met de gouden sterretjes en zette dat naast het zachte bedje neer.

„Je hebt nog helemaal niets gegeten, durfde je niet, Muisjepiep? Voor Moes hoef je helemaal niet bang te zijn,” fluisterde Mieke.

Het muisje bleef roerloos zitten, alleen verlegde ze even haar lange kale staartje.

Mieke kon haast niet scheiden van het kartonnen huisje, maar ze had Let beloofd om mee te gaan bloemen plukken.

Op een drafje ging ze langs de gracht. In de verte zag ze Let al aankomen en daarom begon Mieke hard te roepen: „Oeohoeoe.... Oeohoeoe....”

Ze konden allebei vreselijk hoog gillen en soms, als ze elkaar nog lang niet konden zien, wisten ze toch, dat ze elkaar tegemoet liepen.

„Oeohoeoe!.... Oeohoeoe!”

„Kind, je gilt me doof!” riep Let en hield haar wijsvingers in de oren.

„Grietjepietje, je mag niet doof worden,” lachte Mieke, „want ik heb je een hele bende te vertellen!”

Letje luisterde aandachtig naar het muizenverhaal en aan het slot zei ze: „Ik wil jouw pleegmuis dolgraag zien!”

„Morgen na schooltijd!”

„Fijn!”

Ze mochten bij een boer in het land. Daar stond het vol met zachtpaarse pinksterbloemen, die hun bloemkroontjes sierlijk droegen op hun ranke groene steeltjes.

Heerlijk was het buiten! Om hard te zingen en je warm te lopen! Zó fijn! Telkens kwam de wind om den hoek van de boerderij om met de meisjes te stoeien. Hij blies in hun haren en trok aan hun rokjes. O, meneer de Wind had een jolige bui!

Ze plukten en plukten! Soms hielden ze de frisse bloemen even tegen hun warme wangen of snoeven diep hun lentegeur.

De boer liet drie lammetjes zien, grappige witte dotten op broze hoge pootjes. Eén diertje moest

met de fles gevoed worden, omdat het moederschaap maar voor twee kindertjes tegelijk kon zorgen. Beurtelings hielden Let en Mieke de fles vast en het lammetje slokte gulzig de lauwe melk naar binnen. Het sabbelde en smakte zelfs nog toen de fles al leeg was.

Mieke moest ineens aan den Goeden Herder denken, die het verloren schaapje zocht en terugbracht bij de kudde. En van het verdwaalde schaapje gingen haar gedachten weer naar de grijze muis.

„Je bent nooit alleen, want God is altijd bij je,” zei moeder. Dat zou ze vanavond tegen het muisje zeggen.

„Waar denk jij zo aan?” vroeg Let.

„Ikke, aan zo maar wat,” antwoordde Mieke zacht, want ze kon die tere dingen niet met gewone woorden zeggen.

HOOFDSTUK 4

LETJE OP VISITE

Den volgenden dag kwam Letje op visite. Ze had een pakje bij zich met een lekker stukje spek.

De zon scheen vrolijk in het knusse kamertje van Mieke en de lichtblauwe bloempjes op de gordijntjes leken net echt.

„Leuk is het hier!” zei Letje en ze gaf Mieke een hand, iets wat ze op straat nooit deed. Maar als ze bij elkaar op visite kwamen, dan deden ze graag een klein beetje deftig.

„Vind je m'n nieuwe gordijntjes niet aardig?”
„En òf! Zouden we 't raam open mogen hebben?”

„Dat mag best! Maar denk aan de gordijntjes, hoor!” antwoordde Mieke.

„Kind, ik lach me een kriek, jij zet nu net zo'n gezicht als die juffrouw, die naast ons woont. . . . Meisje, loop asjeblieft niet over mijn stoep, want ik heb haar pas geschrobd! En weet je wat Kees toen antwoordde? Ja, 't was brutaal, hoor, dat zei Moes later ook, maar 'k moest toch zó lachen hij zei: Wilt u er ons dan even over dragen?”

„Die malle Kees!” lachte Mieke. . . . „Kom je hier zitten?”

„Krijg ik eerst Muisjepiep te zien?”

„Natuurlijk, jô!” antwoordde Mieke en daarmee had ze plots haar rol als gastvrouw vergeten.

„Kom 's gauw kijken, hoe prachtig ze woont, een paleis! Jouw pillendoosje staat er ook in!”

Ze gluurden samen om het hoekje van de kastdeur. Met kleine trippelpasjes liep het muisje door haar woning. Het leek niet bang te zijn.

„Zouden we haar in 't zonnetje zetten, Let?”

„Dat zal ze vast reuze fijn vinden!”

Voorzichtig namen ze het kartonnen huisje op en zetten het in de vensterbank.

„Dan gaan wij aan het tafeltje zitten. . . . zullen we een spelletje doen, Let?”

„Ik heb mijn werk meegebracht, een slabbetje voor Hanseman. Als ik een half uur gebreid heb, mag ik spelen!”

„Dan ga ik m'n pannelap halen, Let!”

Zo zaten ze samen aan het knusse tafeltje voor het raam. Op het blauwgeruite kleedje stond een geel potje met een fris groen varentje, dat Mieke tweemaal per week een beetje water bracht. Ze was er dan ook wat trots op, dat het zo mooi bleef.

„Kijk, Let, er komt een nieuw blaadje uit, zie je dat?”

„Nou!” antwoordde Let, maar ze zag er niets van, want ze kon niet breien en opkijken tegelijk.

De breinaalden tikkelden vrolijk. Moeder bracht een lekker kopje thee met een paar gebroken biscuitjes.

„Asjeblieft, meiskes. Muisjepiep ook van de partij? 'k Zou haar maar een lekker koekkruimpje geven, dat zal ze best lusten.”

Toen moeder weg was, werd het een poosje stil. Plots hoorden ze een vreemd geluidje uit de kartonnen doos.

„Toeoeoeoe.... toeetroeoe....”

„Wat is dat?” vroeg Mieke en ze zette grote verbaasde ogen.

„Dat doet Muisjepiep,” antwoordde Let verschrikt.

Ze hielden hun adem in. Hand in hand stonden ze bij de kartonnen doos.

„Troeoeoetoeoeoe,” klonk het weer, „toeoeoe....” heel lang aangehouden.

„Ze zingt,” fluisterde Mieke.

„'t Lijkt wel wat op een kanarie,” antwoordde Letje.

En het muisje zat daar maar heel stil en verroer-

Ernst Sackler

de zich niet. Het lekkere koekkruimpje lag on-aangerod in het pillendoosje, naast het sappige stukje spek.

„Blijf jij 's hier,” zei Mieke, „dan ga ik 't gauw aan Vader en Moeder vertellen.”

„Hier blijven. . . . alleen?” vroeg Let met een be-nauwd piepstemmetje. „Dat durf ik niet!”

„Waarom niet, Let?”

„Ikke durf 't nie-niet,” stotterde Letje, „straks gaat ze ook nog praten.”

„Ga jij dan maar, dan blijf ik hier. . . . maar een beetje gauw terugkomen, hoor!”

Zo bleef Mieke alleen met het zingende muisje. Ze was ook wel een beetje bang, maar 't was ook erg vreemd, misschien was het wel een wonder. En daarom fluisterde ze zacht voor zich heen: „Lieve Heer, blijft U bij me. . . . Blijft U bij me. . . .”

Vader en moeder kwamen samen boven.

„Je ziet erg bleek, Mieke,” zei moeder, „ben je zó geschrokken, kindje?”

„Een beetje erg wel, Moes.”

„Nu moeten we even heel stil zijn, kinderen, an-ders zal ze het niet meer doen,” sprak vader.

Stil zaten ze bij elkaar, wel tien minuten.

Opeens hoorden ze het weer.

„Toeoeoeoe. . . . toeoeoe. . . . troeoeoe.”

„Merkwaardig, zoiets heb ik nog nooit meege-maakt,” zei vader.

Muisjepiep bleef onder al die belangstelling heel rustig. Soms verroerde ze haar kale staartje, soms snuffelde ze even met haar spitse snuitje in het pillendoosje, maar ze scheen geen honger te heb-

ben, want ze raakte niets aan.

„We zullen eens aan meester De Mets vragen, wat die er van denkt,” zei vader. „Meester is een groot dierenliefhebber, allicht zal hij ons er iets meer van kunnen vertellen.”

„Dan moeten Mieke en Let maar dadelijk even gaan,” vond moeder.

Dus gingen de meisjes samen op weg naar het huis van meester De Mets. Ze trokken zó hard aan de bel, dat meester en zijn vrouw tegelijk naar de deur kwamen.

„Is er ergens brand?” vroeg meester, toen hij zijn twee jeugdige leerlingen met zulke rode kleuren zag staan.

„Nee, meester,” antwoordde Mieke beleefd, „maar 't is wel merk.... merk....” Het woord, dat vader gezegd had, wist ze ineens niet meer, dat had ze onderweg verloren. Echt naar, hoor, ze was toch al zo groot.

„Ja, meester,” viel Letje in, „'t is een echt wonder.... enne het staat bij Mieke op haar kamertje!”

„In een kartonnen doosje, meester!” riep Mieke. „Wa-at? Wie-ie?” vroeg meester De Mets lachend en hij trok zijn bril op het puntje van z'n neus. Dat stond zó komiek, dat ze allebei bijna lachen moesten.

„Het muisje!” verklaarde Mieke nog, maar meester snapte er nog niets van, dat zag je aan z'n hele gezicht.

„Vertel alles nu eens rustig, dan zal me misschien wel een lichtje opgaan,” zei hij.

Mieke vertelde het hele geval, van het begin af aan.

Soms kon Letje het niet laten om er ook nog iets bij te voegen.

„En het pillendoosje heb ik gegeven, meester! En vandaag bracht ik een stukje spek mee. . . . Zonder zwoerd, meester! Maar u moet niet denken, dat ze het aangeraakt heeft!”

„Kinderen, jullie maken me werkelijk nieuwsgierig,” zei meester De Mets, „een zingende muis! Is het wel een muis? 't Is toch geen grijze kanarie?”

„O nee, meester!” riep Mieke. „Een echte muis, hoor, op vier pootjes.”

„Ik ga dadelijk mee, kinderen.”

Meester tussen in, Letje en Mieke ieder aan een kant, zó gingen ze terug. De meisjes namen grote

stappen en soms een sprongetje, om meester De Mets te kunnen bijhouden.

„Grietjepietje,” zuchtte Letje, „wat kan meester hard lopen.”

„'k Ben ook zo geweldig nieuwsgierig.”

„Vader zei: 't was merkwaardig!” riep Mieke. Ineens wist ze het weer, het woord dat ze op de heenreis verloren had.

„Zo, zo, merkwaardig!” En meester stapte maar. Vader stond in de winkeldeur uit te kijken.

„Dag meester De Mets, komt u het wonder zien?”

„Ja, Kloek. Ik ben werkelijk erg benieuwd!” Met z'n allen gingen ze naar Mieke's kamertje. En jawel hoor, toen ze een poosje heel stil zaten, klonk weer dat vreemde muizengeluidje.

„Toeoeoeoe.... toeoe.... troeoe....”

„Inderdaad zéér merkwaardig!” sprak meester De Mets en hij legde zijn langen wijsvinger tussen zijn ogen. Dat deed hij altijd als hij erg diep nadacht.

„Ik heb er wel eens over gelezen, Kloek, ik kan me helaas het juiste niet meer herinneren. Het is een verschijnsel dat zelden voorkomt, maar ik meen, dat er in Engeland.... Ik heb er iets over gelezen, maar ik moet er nog eens goed over nadenken. 'k Zou het beestje in ieder geval goed verzorgen.”

„Dat doe ik, meester!” riep Mieke.

„En ik breng altijd spek en zo!” vulde Letje aan.

„Flink, hoor! Zodra ik iets naders weet, hoop ik gauw terug te komen.”

„Dag Kloek.... dag juffrouw Kloek.... dag

kinders! 's Morgens moeten jullie maar even komen zeggen, hoe Muisjepiep het maakt en of ze nog gezongen heeft. Niet vergeten!"

„Nee, meester! Dag, meester!"

En 's avonds, in haar kleine kamertje, lag Mieke nog heel lang te luisteren naar al de geluiden, die van buiten tot haar kwamen.

Soms was er weer het vertrouwde.... plons.... plons.... in het water. Soms kwamen er een paar vrolijke fietsers voorbij, die luid belden vóórdat ze het bruggetje over gingen. Maar soms kwam het geluid van heel dichtbij, dan was het in haar eigen kleine kamertje. Ze hoorde weer het zachte „toeoeoe toeoe troeoeoe" van Muisjepiep, die nu zo'n rustig leventje had in haar kartonnen huisje.

Wel was het een stil en ernstig diertje, maar toch erg lief. Zoals het grijze prutsje haar spitse snoetje kon opheffen, éinig gewoon. En dat spich-tige kale staartje, dat zou je heel voorzichtig willen strelen.

Wat zou meester toch wel te weten komen van haar kleine muizediertje. Als het maar niet iets ergs was. Eerlijk gezegd, Mieke vond het liedje, dat Muisjepiep zong, een beetje droevig.

„Toeoeoe.... toeoeoe.... troeoeoe...."

Vóórdat ze in bed stapte, hadden ze samen gebeden, moeder en Mieke. Maar nooit had Mieke's eigen gebedje inniger geklonken. „Lieve Heer, zegen alle mensen.... en alle dieren."

HOOFDSTUK 5

DE ZINGENDE MUIS

Als een lopend vuurtje, zoals ze dat wel noemen, ging het verhaal van de zingende muis door het oude stadje.

Iedereen wilde graag het wonderlijke muisje horen.

„Ze zingt als een kanarie,” zeiden de mensen die ’t zelf niet gehoord hadden, „heus, je hoeft er geen vogel voor te kopen!”

Mieke vond het helemaal niet leuk, dat ze zó over haar muisje praatten. Een kanarie zong anders, dacht ze, vooral ook vrolijker. Muisjepiep kende niets anders dan toeoeoeoe.... troeoeoe.... en dat klonk eigenlijk erg verdrietig, vond Mieke. Je kon ook nooit weten, wat zo’n beestje eigenlijk voelde, misschien verlangde het wel heel erg naar zijn zusjes en broertjes. Maar waar die woonden?

Vader zei: „Die muis van jou maakt mij nog rijk! Stel je voor, allerlei vreemde mensen komen wat bij ons kopen, omdat ze zo verschrikkelijk nieuwsgierig zijn naar de zingende muis. Sommigen willen haar beslist zien, maar ’t is toch zó vreemd, ze zingt dan bijna nooit.”

„Wat ze gelijk heeft!” antwoordde Mieke. „Nogal lekker om voor iedereen te moeten zingen.”

Natuurlijk kwamen de broertjes van Let ook eens kijken. Met hun viertjes kwamen ze aangestapt. Hanseman parmantig tussen in.

„Waar-is-ie-nou?” vroeg Kees, die zelfs geen ge-

duld had om zijn jas uit te doen.

„Denk je soms, dat ze hier op tafel staat!” antwoordde Mieke een beetje snibbig, want ze was niet erg gesteld op dat drukke bezoek bij Muisjepiep.

„Mieke!” verbood moeder.

„Ga maar mee, hoor!” veranderde Mieke, „maar zachtjes, hoor jongens, als jullie hard schreeuwen, dan schrikt ze.”

„Wij schreeuwen nooit!” riep Kees en dat zei hij al weer zó hard, dat je het buiten wel kon horen, dacht Mieke.

„Muiziezien! Muiziezien!” piepte Hanseman en hij trok Mieke aan haar jurk mee.

„Stil zijn, hoor Hanseman!”

„Hiephiephoeraa!” riep Hanseman. Hij vond het een echt feest, omdat hij op visite was.

Mieke wilde dien juichenden Hanseman verbieden, maar toen ze naar hem keek, moest ze proesten van het lachen. Zoals hij daar nu stond, met zijn bolle buikje vooruit, nèt een kabouter. Natuurlijk had hij weer een vuurrood puntje aan dat grappige kleine neusje van hem.

„Ben je zo verkouden, Hanseman?”

„Ikke-zó-hoeste!” piepte Hanseman en hij kuchte en kuchte.

„Drop?” vroeg hij en hij hield zijn kopje vragend schuin.

„Kleine schat!” zei Mieke. „Kom, we gaan het aan oom Kloek vragen!”

„Muiziezien!” bedacht Hansje zich.

„Ja kabouter, maar eerst krijg je een dropje, anders maak je dat muisje bang met dat harde

hoesten!" O, die Mieke, wat was ze toch vreselijk bang voor haar muis.

Eindelijk gingen ze met z'n allen naar boven. Mieke vooraan met Hanseman, die een bolle toet had. Hij had al de dropjes, die Mieke's vader hem gaf, tegelijk in zijn mondje gepropt.

„Gaaf dat zien!" riep Kees.

„Stil nou, jô!" waarschuwde Mieke.

„Ja, dame!" antwoordde Kees.

Ze gingen werkelijk heel stil het kamertje binnen. Mieke droeg Hanseman, hoewel hij eigenlijk veel te zwaar was.

„Hier is ze nu!" zei Mieke trots.

„Muiziezien! Muiziezien!" gilte Hansje, want Kees en de andere broertjes stonden er vlak voor, zodat hij niets anders te zien kreeg, dan de blonde kuifjes van zijn broertjes.

„Gewone muis!" Kees was teleurgesteld, dat kon je zien. „Wanneer gaat-ie zingen, Miek?"

„Strakjes, als je stil bent."

Maar ze konden nu eenmaal niet stil zijn, die woelige broertjes van Letje. Ze praatten maar door elkaar met hun hoge jongensstemmen en Mieke dacht, dat ze net een troepje mussen waren, die in een dakgoot zaten te kibbelen.

Af en toe riepen ze:

„Hij zingt niet eens!"

„Hij zingt nogal niet!"

„Ook een wonder, zeg!" vond Mieke. „En al zou ze zingen, dan zouden jullie 't niet eens horen!"

„Je houdt ons lekker voor 't lapje, Miek," zei Kees, „'t is immers 1 April vandaag!"

„Nee jongetje, Muisjepiep neemt een loopje met

jullie, wat ze gelijk heeft. Ze is erg verstandig, zie je!"

„Loop!" antwoordde Kees. „Een doodgewoon muizebeest, als ze nu nog twee staarten had of zo! Misschien is ze wel achterlijk, omdat ze niet eens kan piepen!"

„Nare jongen!" riep Mieke. „Je weet er niks van! Moet je maar 's aan Let vragen, die is er zelf bij geweest. Muisjepiep is erg verstandig, hoor je! Ze is knap!"

„Wanneer gaat ze naar school, Mieke?" plaagde Kees verder.

Maar toen kwam onverwacht Letje's krullekopje om de deur kijken.

„Dacht ik het niet!" zei ze. „Is heer Kees weer bezig. Ik moet jullie komen halen, jongetjes!"

„Poppetje gezien, kastje dicht," zei Mieke en ze voelde zich heus een beetje opgelucht.

„Wat een muis!" kon Kees niet laten om nog te zeggen.

„Trek je er maar niets van aan, Miek," lachte Letje, „hij vindt iets alleen maar aardig als hij het zelf heeft, hèm moet je snappen!"

Nu kon Mieke weer hardop lachen. Die Let had nu altijd haar antwoorden klaar, die had zo'n rap tongetje.

„Tegen Letje's mond moet jij het toch afleggen, Kees!" zei Mieke.

„Ieder diertje heeft iets, waarmee hij zich verdedigen kan!" deed Kees onverschillig.

Even later zaten ze in de gezellige huiskamer.

„Wat hebben we een groot gezin vandaag," zei vader.

„Ikkezóhoeste!” riep Hanseman, toen hij vader zag.

„Zo rakker, heb jij 't weer zo kwaad. Je bent er eentje. . . . wat moet je dan hebben?”

„Drop?” vroeg Hanseman.

Vader ging nog een paar dropjes halen voor Hanseman en voor allemaal.

„Zeg nu 's netjes: Dank-u, Hanseman,” zei Let.

„Dank-u, Hanseman!” herhaalde Hansje.

„O jou kleine domoor, je hebt er weer niets van begrepen.” Letje keek met ondeugende oogjes naar vader, of ze zeggen wilde: 't Is wat te zeggen!

Maar vader vond het zo ook wel goed. „Als hij een jaartje ouder is, gaat hij 't wel begrijpen, Let. Bij die kleine peuters moet je altijd je goede humeur bewaren.”

En dat was ook zo, want of je Hanseman tien of honderd keer verbood, hij zette z'n liefste snoetje en deed het toch weer.

Eindelijk moesten ze weg. In de deur van den winkel stond Mieke het vrolijke groepje na te kijken.

Ze waren al over het bruggetje en nog riep Hanseman: „Dâg. . . . Daaaag. . . . dâg-dâg. . . .”

„Wat een schat, hè Moes!”

„Ja, een echt leuk ventje. En Let is net een klein moedertje, ze gaat aardig met haar broertjes om. Ik denk, dat ze later een grote hulp voor haar moeder zal worden.”

„Dat denk ik ook,” antwoordde Mieke, maar ze had eigenlijk niet goed gehoord wat moeder zei, want haar gedachten gingen al weer naar haar

muisje. Vlug wipte ze even naar boven om te zien, of Muisjepiep niet in de war was van het drukke bezoek.

Alles leek gelukkig in orde. Muisjepiep zat stilletjes op het groen fluwelen lapje van Mieke's Zondagse jurk. Dat was haar liefste plekje geworden.

„Toeoeoe.... oeoeoe.... troeoe....”

Daar was het weer, dat vreemde geluidje.... oeoeoe.... Het maakte Mieke blij en toch ook weer een beetje verdrietig. Vreemd was het.

Iederen morgen bracht Mieke de laatste berichten van haar muisje aan meester De Mets. Meester had hier en daar wel iets gelezen over het ongewone verschijnsel, maar hij was nog niet tevreden. Wel stond het voor hem vast, dat zoiets al eerder voorgekomen was, maar de oorzaak daarvan? Die had hij nog niet gevonden. En omdat hij erg veel belang in Muisjepiep stelde, zou hij het toch nog verder uitzoeken. Hij wilde naar een dokter gaan, die erg veel verstand van muizen had.

Mieke was heel erg nieuwsgierig. Wat zou zo'n dokter wel van haar muizediertje zeggen?

„'t Zou toch wel erg zijn, Moes,” zei ze, „als we haar eens moesten missen.”

„Daar zou ik nu maar niet aan denken, vrouwtje,” antwoordde moeder, „we moeten maar rustig afwachten. Meester zal ons binnenkort wel vertellen, wat er eigenlijk met haar aan de hand is.”

HOOFDSTUK 6

VOLOP LENTE!

Ja, nu kon iedereen wel zien, dat de Lente gekomen was. De kastanjes aan het smalle oude grachtje, waar Mieke woonde, stonden volop in 't blad. En dat niet alleen, ze bloeiden! Honderden witte en rode kaarsrechte bloemtrossen stonden tussen de frisse groene bladeren. Dat was een prachtig gezicht.

's Avonds bleef het al veel langer licht.

Op een mooien Mei-avond bleef Mieke wat langer op dan gewoonlijk. Vader vertelde iets uit zijn jeugd en daardoor had moeder niet eens gemerkt, dat het al kwart over acht was.

Mieke had het wel gezien, maar ze vond het fijn, dat moes er niet op lette.

Toen, geheel onverwacht, werd er gebeld.

„Nu nog!” zei vader. „Zeker iemand, die iets heeft vergeten.”

Hij ging vlug den winkel door en deed de deur open.

„Dag meester De Mets,” hoorde Mieke haar vader zeggen en ineens voelde ze haar hartje heel erg bonzen. Nu zou ze het horen. . . . o, nu zou ze het misschien horen!

„Moes, nog eventjes, ja?” vleide ze.

Moeder lachte geruststellend. „Ja hoor, 't gaat toch om jouw muisje!”

Een schat was moeder, dacht Mieke. En voordat vader met meester binnenkwam, kon ze haar nog juist een stevig kusje geven.

„Een kopje koffie, meester?”

„Graag, juffrouw Kloek. . . . Mieke ook nog op?”

„Toevallig wel. . . . toen ik uw stem hoorde, heb ik haar nog maar even hier gelaten.”

„Dat begrijp ik best,” zei meester. Met voorzichtige woorden begon hij te vertellen. Hij had zich eerst tot een dokter gewend. Die had ook wel eens van een dergelijk geval gehoord, zonder het juiste te weten, en hem daarom verwezen naar de Utrechtsche Veeartsenijschool.

„Dat is nu wel een erg dik woord voor Mieke,” zei meester, „maar je moet begrijpen, dat het niets anders is dan een hogeschool, waar ze erg veel van verschillende dieren weten, vooral van zieke dieren.”

Mieke knikte om te bewijzen, dat ze het begreep, maar eigenlijk waren er maar twee woorden scherp tot haar doorgedrongen: zieke dieren.

„Vanmiddag moest ik in Utrecht wezen,” vervolgde meester, „en 'k ben meteen 's gaan informeren. Gelukkig trof ik den dokter, die een specialist op dat gebied is. Hij noemde de zingende muis een bekende verschijning, maarr. . . . zei hij, het muisje zingt niet omdat ze zo vrolijk is, meester De Mets. Ze is ziek. Ze heeft waarschijnlijk een gezwel aan het bovendeele van haar luchtpijp. U begrijpt nu wel, dat zo'n diertje daardoor erg moeilijk kan ademen. En zo ontstaat dan dat vreemde oeoeroe-geluid.”

Dat was het dus, dacht Mieke. Nu begreep ze ineens, hoe het kwam, dat ze nooit echt blij kon zijn om haar zingende muis. Soms had het zo

droevig geklonken.... toeoeoe.... oeoeoe....
troeoe....

U begrijpt wel, had de dokter gezegd, dat deze diertjes gauw moe worden, dan krijgen ze het benauwd en komt dat vreemde geluidje uit hun keel.

„Ze was juist zo mak,” zei Mieke met een klein bedroefd stemmetje.

„Ja, kindje,” zei meester De Mets, „dat is juist een gevolg van haar ziekte. Jouw muisje kàn niet zo vlug vooruit, dan zou ze zich veel te veel moeten inspannen.”

„Dat is dus de oplossing van het raadsel,” zei vader.

„Als ik u een goeden raad mag geven, Kloek,” vervolgde meester, „dan brengt u het diertje naar Utrecht. Daar is Muisjepiep het beste op haar plaats.”

Vader keek schuin naar Mieke, die stilletjes zat te luisteren.

„Ik wil nu wel naar bed,” zei ze zacht.

Moeder begreep dat best en ze bracht haar meisje naar boven.

Lang bleven ze samen nog praten.

„Weet je, Mieke,” zei moeder, „je moet nu maar denken, Muisjepiep heeft het ondanks haar ziekte toch prettig gehad in haar kartonnen huisje, want als ze dat niet had gehad, dan had ze voedsel moeten zoeken en dat zou voor zo'n ziek diertje haast niet te doen zijn geweest.”

Zo troostte moeder haar dochtertje en hoewel het erg verdrietig was, Mieke begreep best, dat ze haar muisje niet kon houden. Nu vroeg ze niet

meer, of ze ook voor dieren mocht bidden. Ze bad heel ernstig, voor alle mensen en zieke mensen en voor alle dieren en zieke dieren....

Ze lag nog een poosje wakker, dat was heel goed te begrijpen. Muisjepiep hield zich echter stil dien avond en daar was Mieke erg blij om.

Dan heeft ze tenminste geen pijn, dacht Mieke.

HOOFDSTUK 7

SLOT

Mieke mocht met vader mee om Muisjepiep naar Utrecht te brengen. Ze droeg het kartonnen huisje, dat ze zelf met zoveel zorg had gemaakt. In het lichtblauw pillendoosje met de gouden sterretjes was een overvloed van lekkere kaaskorstjes en heel kleine stukjes spek.

Och, Muisjepiep had niet veel honger, maar als ze nu eens honger zou krijgen, dan was er tenminste van alles!

Letje had ook nog wat gebracht. Ze was afscheid van Muisjepiep komen nemen.

„Nu gaat onze muis weg, Mieke,” zei ze zacht.

„Je kunt wel tegen dien dokter zeggen, dat hij het pillendoosje gerust mag houden.”

„Dat zal ik doen,” beloofde Mieke, maar ze was er niet heel zeker van, of ze dat wel durfde. 't Was een prachtig doosje, er hadden pilletjes voor Hanseman in gezeten.

Het kartonnen huisje was helemaal niet zwaar om te dragen, maar toch leek het of het een groot gewicht werd. Hoe dichter ze bij de stad kwamen hoe zwaarder het werd.

Vader praatte over allerlei leuke dingen, zodat Mieke soms eventjes moest lachen, maar als ze weer naar haar pakje keek, was het ineens over. Mieke gaf zelf haar muisje aan den dokter, over wien meester De Mets had gesproken.

„Het huisje heb ik zelf gemaakt en het pillendoosje, dat er in zit, is van Letje geweest, maar u mag alles gerust houden!” zei ze in één adem.

Daarna zei ze niets meer, maar ze had toch gezegd wat Letje haar vroeg. Daar zou Let wel blij om wezen, dacht ze.

De dokter trok even aan de stevige zwarte vlechtjes van Mieke en glimlachte.

„Fijn dat je van dieren houdt, meiske!” zei hij.

„Ik heb een hond en dat is m'n beste vriend!”

Daarop wist Mieke niets te antwoorden en ze was heel blij toen ze weer aan vaders hand door de drukke straten van Utrecht stapte.

Ze keken naar allerlei grote winkels. Vader bleef voor alle winkels waar: „Boter, kaas en eieren” op stond, een poosje staan.

„k Heb nog nergens zo'n prachtig uithangbord als bij ons gezien, Vader,” zei Mieke.

„Maar dat is ook ons uithangbord!” lachte vader.

Ze kochten voor moeder een geranium met twee felrode bloemen. Daar was moeder dol op. En zo had Mieke op den terugweg ook weer iets te dragen. Ze keek langs de bloemen naar buiten. De trein ging in snelle vaart door de groene weilanden. Overal liepen koeien in het malse sappige gras. Hier en daar sprongen vrolijke kalfjes op hun hoge stijve pootjes, dat was een grappig gezicht.

Een leuk zwart hondje, met zachte flapootjes en een krul in z'n staartje.

„O Moeder!” riep Mieke.

„Eigenlijk had ik moeten wachten tot Let er was, maar hij stond zó ongeduldig te krabbelen!”

Juist kwam Letje binnen.

„Zeg je me daarvan?” vroeg ze. „Ik wist het!” zei ze trots, „maar 'k mocht niks vertellen!”

„Enig! Enig!” juichte Mieke.

„Hoe zouden we hem noemen?” vroeg Let.

„Dropje zou 'k zeggen, omdat hij zo helemaal zwart is!” antwoordde Miek.

„Kroeshaartje!” vond Letje.

„Dat bedenken jullie morgen maar, 't heeft geen haast,” zei moeder.

„Ik heb 't hondje van een klant gekregen,” vertelde vader, „die had gehoord, dat jij zoveel van dieren hield, Miek. Hij heeft ook altijd naar Muisjepiep gevraagd en toen hij hoorde, dat ze naar Utrecht moest, heeft hij gezegd: Dan krijgt ze van mij een hondje. . . . en dat mocht ik niet weigeren!” lachte vader.

„Wat aardig, Vader! Morgen ga ik dien meneer bedanken. . . . ga je mee, Let?”

„Vast!” beloofde Letje.

Maar ondanks het nieuwe hondje, vergat Mieke Muisjepiep niet.

's Avonds toen moeder haar naar bed bracht, bad ze even ernstig als altijd: Zegen alle mensen, Lieve Heer, en alle dieren. . . . de zieke en de zonde.